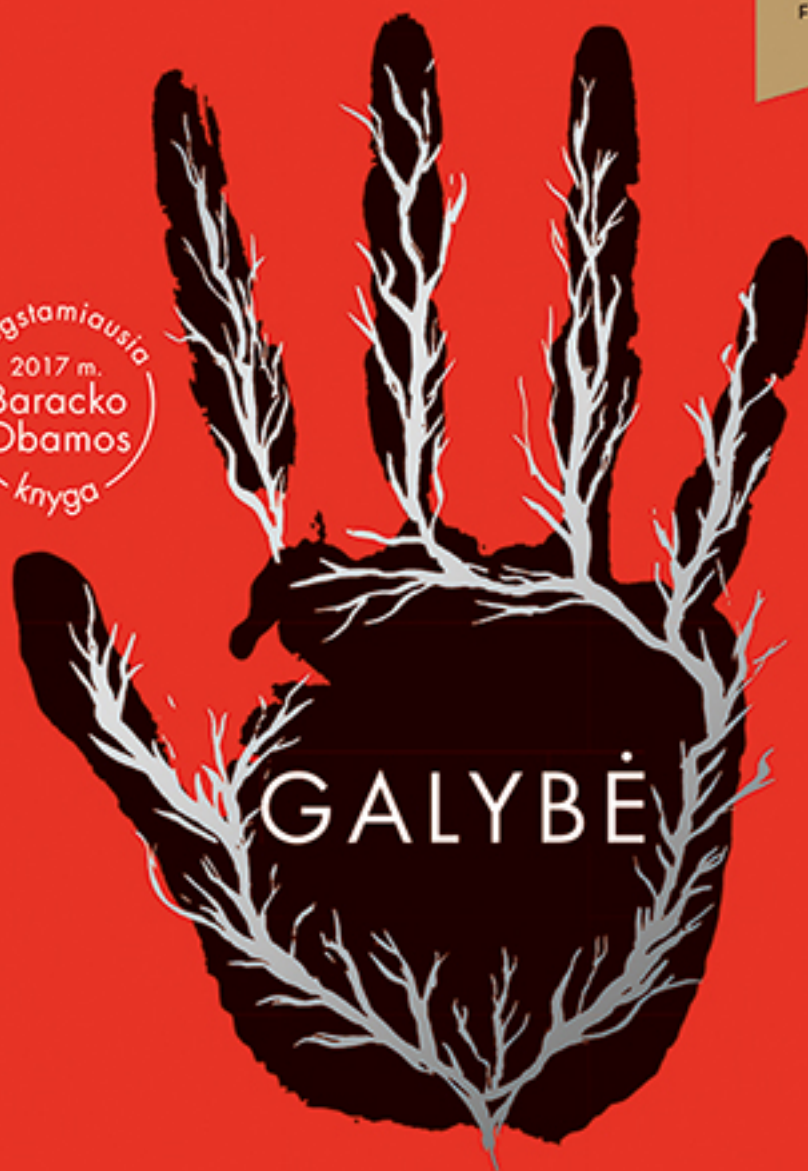

JELEKTRINAI ŠOKIRUOJAI
PRIBLOŠKIAI
MARGARET ATWOOD

BAILEYS
WOMEN'S
PRIZE FOR
FICTION
2017

Mėgstamiausia
2017 m.
Baracko
Obamos
knyga

NAOMI ALDERMAN

baltos lankos

Naomi Alderman

Galybė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Gailiūtė-Bernotienė

baltos lankos

Roksė

Vyrai, tai darydami, užrakina Rokšę spintelėje. Bet jie nežino: ji ir anksčiau yra buvusi užrakinta toje spintelėje. Mama ją ten įkiša, kai neklauso. Vos kelioms minutėms. Kad aprimtų. Lėtai, stumdama valandas, nagu ji atkrapštė spynele, o sąvaržėle – varžtus. Jai pakanka sėdėti tamsoje ir žinoti, kad, jei labai norėtų, galėtų ištrūkti. Toks žinojimas – tas pats kas laisvė.

Tad štai kodėl jie mano, kad ją užrakino, tvirtai ir be kalbų. Bet ji vis tiek ištrūksta. Tada ir pamato.

Vyrai atėjo pusę dešimtos vakaro. Tą vakarą Rokšė turėjo eiti pas pusseseres – buvo sutarta jau prieš kelias savaites, bet ginčijosi su mama, kad ta nenupirko reikiamų pėdkelnių iš parduotuvės „Primark“, tad mama pasakė: „Niekur neisi, liksi namie.“ Lyg Roksei baisiai reikėtų pas tas spuogutas pusseseres.

Kai tie bičai išspiria duris ir pamato ją susiraukusią ant sofos greta mamos, vienas sako: „Šūdas, mergiotė čia.“ Jie – du vyrai, vienas aukštesnis žiurkės snukiu, kitas žemesnis kamuotu žandikauliu. Ji jų nepažįsta.

Žemesnis stveria mamą už gerklės, aukštasis nusiveja Rokšę per virtuvę. Ji beveik išsprunka pro užpakalines duris, bet jis pastveria ją už šlaunies; ji griūva pirmyn, o jis čiumpa ją už liemens. Ji spardosi ir rėkia: „Šūdžiau, paleisk!“, o kai jis užima delnų jai burną, įkanda taip stipriai, kad net kraujo skonį pajunta. Jis nusikeikia, bet jos nepaleidžia. Nusineša per svetainę. Žemesnis

prispaudęs mamą prie židinio. Tada Roksė pajunta, kaip viduje ima kauptis, nors nežino, kas. Tiesiog toks jausmas pirštų galiukuose, dilgčioja nykščiai.

Ima klykti. Mama šaukia:

– Nelieskit mano Roksės, šūdžiai prakeikti, nelieskit, pasakiau, jūs nesuprantat, ką darot, jums už tai taip bus, kad gailėsitės gimę! Jos tėtė – Bernis Monkas, dėl Dievo meilės.

Žemesnis nusijuokia.

– O mes kaip tik ir turim žinutę jos tėtei.

Ilgšis sukiša Rokšę į spintelę po laiptais taip staigiai, kad ji nė nespėja susigaudyti, o aplink jau tamsu, salsvai dulkėmis kvepia siurblys. Mama ima klykti.

Roksė tankiai alsuoja. Išsigandusi, bet reikia pasiekti mamą. Pasuka vieną spynos varžtą nagu. Vienas pasukimas, du, trys, varžtas iškrinta. Tarp varžto metalo ir jos rankos plyksteli kibirkštis. Elektros iškrova. Ji keistai jaučiasi. Susikaupusi, lyg matytų užmerktomis akimis. Apatinis varžtas, vienas pasukimas, du, trys. Mama kartoja:

– Prašau. Prašau, nereikia. Maldauju. Kas čia dabar? Juk ji tik vaikas. Dar maža, dėl Dievo meilės.

Vienas vyras kimiai nusijuokia.

– O man pasirodė ne tokia ir maža.

Tada mama suklinka – skamba lyg metalas sugedusiame variklyje.

Roksė mėgina suprasti, kurioje kambario vietoje vyrai. Vienas su mama. Kitas... ji išgirsta kažką kairėje. Planuoja: išlįs pažeme, kirs aukštajam per kelius, spirs į galvą, tada liks dviese prieš vieną. Jei jie ginkluoti, to dar neparodė. Roksė yra dalyvavusi muštinėse. Žmonės apie ją kalba. Ir apie mamą. Ir tėtę.

Vienas. Du. Trys. Mama vėl suklinka, Roksė nuplėšia durelių spynele ir iš visų jėgų jas atlapoja.

Jai pasiseka. Pataikė darelėmis ilgšiuui į nugarą. Jis susvirduliuoja, nugriūva, ji stveria dešinę jo pėdą, ši pakyla ir jis sunkiai krinta ant kilimo. Kažkas trakšteli, jam iš nosies pasipila kraujas.

Žemesnis prispaudęs peilį mamai prie kaklo. Geležtė žybčioja, šypsosi sidabru.

Mama išpučia akis.

– Bėk, Rokse, – sako pakuždomis, bet Roksė girdi taip, lyg kalbėtų jai galvoje. – Bėk. Bėk.

Nuo muštynių mokykloje Roksė nebėga. Jei bėgsi, visi amžinai taip ir kartos: „Tavo mama šliundra, o tėtė vagis. Pasisaugok, Roksė knyga nuknis.“ Reikia juos spardyti, kol ima maldauti. O ne bėgti.

Kažkas vyksta. Ausyse tvinksi kraujas. Nugara, pečiais, palei raktikaulį plinta dilgčiojimas. Jis sako: tu gali. Jis sako: tu stipri.

Ji šoka ant gulinčiojo, stena ir drasko nagais veidą. Ketina stverti mamą už rankos ir sprukti. Tik reikia išlėkti į gatvę. Ten šito nebus vidury baltos dienos. Jos susiras tėtė – jis viską išsiaiškins. Vos keli žingsniai. Joms pavyks.

Žemesnis stipriai spiria Roksės mamai į pilvą. Ji susiriečia iš skausmo, suklumpa ant kelių. Jis mojuoja peiliu Roksei prieš veidą.

Ilgšis suvaitoja:

– Toni. Nepamiršk. Mergaitės neliesti.

Žemesnis spiria jam į veidą. Vieną kartą. Du. Tris.

– Nesakyk. Mano. Vardo, šūdžiau.

Ilgšis nutyla. Veidas burbuliuoja krauju. Roksė supranta, kad dabar bus blogai. Mama šaukia: „Bėk! Bėk!“ Roksė junta, kaip visomis rankomis tarsi skruzdės bėgioja. Lyg šviesos taškelyčiai nuo stuburo iki raktikaulio, nuo kaklo iki alkūnių, riešų, pirštų pagalvėlių. Viduje ji blizga.

Viena ranka jis siekia jos, o kitoje laiko peilį. Ji pasiruošia jam spirti ar smogti, bet kažkoks instinktas pakužda naujieną.

Stveria jį už riešų. *Pasuka* kažką labai giliai krūtinėje, lyg būtų visada taip mokėjusi. Jis mėgina ištrūkti jai iš nagų, bet per vėlu.

Rankoje ji laiko šviesą. Įsako jai smogti.

Plyksteli žaibas – pokšteli tarsi pliauškynė. Ji užuodžia kažką truputį panašaus į audrą ir truputį į degančius plaukus. Po liežuviu telkiasi karčiųjų apelsinų skonis. Žemesnis vyras dabar ant grindų. Pratisai be žodžių vaitoja. Ranka susigniauzia ir išsitiesia. Nuo riešo aukštyn driekiasi ilgas raudonas randas. Matyti net po šviesiais plaukeliais – ryškiai raudonas, paparčio lapo pavidalo, lapeliai ir ūsai, atžalos ir šakos. Mama išsižiojusi spokso, jai vis dar ritasi ašaros.

Roksė trūkteli mamą už rankos, bet ši ištikta šoko, lyg sulėtinta, lūpos vis dar kartoja: „Bėk! Bėk!“ Roksė nesupranta, ką padarė, tačiau supranta, kad, kai mušiesi su stipresniu už save ir tas nugriūva, reikia sprukti. Bet mama juda per lėtai. Roksei nepėjus jos pakelti, žemesnis vyras sako:

– Na jau ne, nieko nebus.

Atsargiai stojasi ant kojų ir šlubčiodamas užtveria joms duris. Viena ranka lyg apmirusi nusvyra prie šono, bet kitoje – vis dar peilis. Roksė prisimena, koks buvo jausmas tai daryti – kad ir ką ji padarė. Nustumia mamą sau už nugaros.

– Ką gi čia turi, mergyt? – klausia vyras. Tonis. Ji įsidėmės jo vardą ir pasakys tėtei. – Bateriją?

– Traukis iš kelio, – sako Roksė. – Mažai gavai?

Tonis žengia porą žingsnių atatupstas. Žiūri jai į rankas. Mėgina įžiūrėti, ar ji ką nors laiko už nugaros.

– Pametei – taip, mergyte?

Ji prisimena, koks jausmas. Kaip pasuko, kaip sprogo į išorę.

Ji žengia žingsnį Tonio pusėn. Jis nesitraukia. Ji žengia dar artyn. Jis pažvelgia į apmirusią ranką. Pirštai dar trūkčioja. Jis purto galvą.

– Nieko neturi.

Jis pamoja jos pusėn peiliu. Ji ima ir priliečia jam sveikąją ranką. Vėl taip pat *pasuka*.

Nieko.

Jis ima kvatotis. Dantimis suima peilį. Viena ranka stveria abu jos riešus.

Ji vėl pamėgina. Nieko. Jis parklupdo ją ant kelių.

– Maldauju, – tylutėliai sako mama. – Maldauju. Maldauju: nereikia.

O tada kažkas trenkia jai per pakaušį ir viskas aptemsta.

Kai atsitokėja, pasaulis skersas. Štai židinyš – kaip ir visada. Apkraštuotas medžiu. Stumiasi jai į akis, skauda galvą, burna įmurdyta į kilimą. Ant dantų – kraujo skonis. Kažkas varva.

Užsimerkia. Vėl atsimerkia ir supranta, kad praėjo jau nebe kelios minutės. Gatvėje tylu. Namie šalta. Ir skersa. Pasitikrina kūną. Kojos užkeltos ant kėdės. Veidas nukaręs žemyn, prispaustas prie kilimo ir židinio. Pamėgina pasikelti, bet per sunku, tad pasirango ir nuleidžia kojas ant grindų. Nukristi skauda, bet bent jau visa atsiduria viename lygmenyje.

Staigiais blyksniais grįžta atmintis. Skausmas, tada skausmo šaltinis, tada tai, ką ji padarė. Tada mama. Lėtai pasikelia, sykiu pastebi, kad limpa rankos. Ir kažkas kapsi. Kilimas permirkęs, apsunkęs nuo raudonos dėmės, plačiu ratu plintančios aplink židinį. Štai mama, jos galva atkragusi nuo sofos ranktūrio. Ir laikraštis jai ant krūtinės, flomasteriu nupiešta raktažolė.

Roksei keturiolika metų. Viena jauniausiųjų ir viena pirmųjų.

Tundė

Tundė plaukioja ratais baseine, taškosi smarkiau, negu reikia, kad Enuma jį pastebėtų, ir stengiasi neparodyti, jog nori būti pastebėtas. Ji varto *Šiuolaikinės moters* puslapius; kaskart, jam pakėlus akis, vėl įbeda žvilgsnį į žurnalą – apsimeta, kad susidomėjusi skaito apie Tokę Makinavą ir netikėtą jos vestuvių transliaciją jutuubo kanalu. Jis mato, kad Enuma jį stebi. Jam atrodo, kad ji mato, kad jis mato. Koks jaudulys.

Tundei dvidešimt vieni, jis ką tik išgyveno etapą, kai viskas atrodo netinkamo dydžio – per didelis ar per mažas, ne ten pasisukęs, nerangus. Enuma ketveriais metais jaunesnė, bet kaip moteris brandesnė negu jis kaip vyras, santūri, bet ne paika. Ir ne per daug drovi – juk šitaip vaikšto, šitaip plyksteli šypsena veide, kai supranta pokštą akimirką greičiau už kitus. Į Lagosą ji atvyko iš Ibadano; ji – Tundės pažįstamo vaikinio iš fotožurnalistikos paskaitų koledže draugo pusseserė. Visą vasarą jų būrys leidžia laiką kartu. Tundė pastebėjo ją pirmą dieną, vos tik ji atvyko: slaptą šypseną ir pokštus, nors iš pradžių nesuprato, kad tai pokštai. Ir jos klubų linkį, ir tai, kad po marškinėliais šio to esama, – taip. Susiorganizuoti, kaip čia pasilikus vienam su Enuma, – nemenkas darbas. Bet ryžto Tundei nestinga.

Dar viešnagės pradžioje Enuma pasakė niekada nemėgusi paplūdimių: per daug smėlio, pernelyg vėjuota. Geriau baseinai. Tundė palaukė vieną dieną, dvi, tris, tada pasiūlė iškylą: galėtume

visi nuvažiuoti į Akodo paplūdimį, surengti pikniką, praleisti visą dieną. Enuma pasakė nenorėdianti važiuoti. Tundė apsimetė neišgirdęs. Kelionės išvakarėse jis ėmė skųstis, kad pyksta skrandis. Jeigu skrandžiui kas nors negerai, plaukioti pavojinga: šaltas vanduo gali sukelti šoką. Verčiau lik namie, Tunde. Bet tada nenuvyksiu į paplūdimį. Jūroje plaukioti negerai. Enuma lieka – jei prireiks, ji galės iškviesti daktarą.

Viena mergina pasakė:

– Bet jūs liksit vieni šitam name.

Tą akimirką Tundė palinkėjo jai tapti nebyle.

– Vėliau ateis mano pusbroliai, – pasakė.

Niekas neklausė, kurie. Buvo tokia karšta, tingi vasara, iš didžiojo namo už kampo nuo Ikojo klubo ateidavo ir išeidavo žmonės.

Enuma sutiko. Tundė pastebėjo, kad ji neprieštarauja. Ji neglostė draugei nugaros, neprašė taip pat nevykti į paplūdimį ir pasilikti namie. Ji nieko nepasakė, kai, išvažiavus paskutinei mašinai, jis po pusvalandžio atsistojo ir pareiškė, jog jaučiasi daug geriau. Ji žiūrėjo, kaip jis šoka nuo trumpos šuolių lentos į baseiną, ir plykstelėjo šypsena.

Jis apsverčia po vandeniu. Švariai, vos kyšteli kojas į paviršių. Kažin, ar ji matė, – bet jos nėra. Jis apsidairo, pamato dailias jos kojas, basas pėdas, tipenančias iš virtuvės. Ji nešasi skardinę kolos.

– Ei, – apsimestina valdingai sako jis. – Ei, tarnaite, atnešk man tą kolą.

Ji atsigręžia ir nusišypso plačiomis, aptingusiomis akimis. Pažvelgia į vieną pusę, į kitą, tada beda pirštu sau į krūtinę, lyg sakytų: kas? Aš?

Dieve, kaip jis jos nori. Tiksliai nežino, ką darytų. Iki jos buvo tik dvi merginos ir nė viena jų netapo „mergina“. Koledžė

juokauja, kad jis vedęs mokslus, nes visada toks vienas. Jam tai nepatinka. Bet jis laukė tokios, kurios tikrai norėtų. Ji kažką turi. Jis nori to, ką ji turi.

Pasiremia delnais į šlapias plyteles ir vienu grakščiu judesiu išnyra iš vandens ant akmens; žino, kad pasimato pečių, krūtinės ir raktikaulio raumenys. Nuojauda gera. Jam pavyks.

Ji atsisėda ant gulto. Jam sėlinant artyn, užkiša nagus už skardinės žiedo, lyg ruoštųsi atidaryti.

– O, ne, – sako jis vis dar šypsodamasis. – Juk žinai, kad tokie dalykai neskirti tokioms kaip tu.

Ji prispaudžia skardinę prie liemens. Odai tikriausiai šalta. Nuolankiai atsako:

– Norėjau tik gurkšnelio.

Prikanda apatinę lūpą.

Tikriausiai tyčia. Tikriausiai. Jis jaudinasi. Viskas įvyks.

Sustoja prie jos.

– Atiduok man.

Ji paima skardinę viena ranka ir ritina per kaklą, lyg norėtų atsivėsinti. Papurto galvą. Tada jis ją užgula.

Jie žaidžia imtynes. Jis stengiasi iš tikrųjų nenaudoti prieš ją jėgos. Yra tikras, kad jai ne mažiau linksma negu jam. Jos ranka pakyla virš galvos, laikydama skardinę, kad jis nepasiektų. Jis stumteli jos ranką dar toliau už nugaros, ji aikteli ir persikreipia atgal. Jis stveria skardinę, o ji tyliai, švelniai nusijuokia. Jam patinka jos juokas.

– Aha, bandai neduoti savo viešpačiui ir valdovui atsigeriti, – sako jis. – Kokia išdykusi tarnaitė.

O ji nusijuokia ir vėl rangosi. Jos krūtys virsta pro trikampę maudymosi kostiumėlio apykaklę.

– Negausi, – sako ji. – Ginsiu iki paskutinio kraujo lašo.

O jis galvoja: gudri *ir* graži, te Viešpats pasigaili mano sielos. Ji juokiasi ir jis juokiasi. Jis užgula ją visu svoriu, ji po juo šilta.

– Manai, gali man neduoti? – Vėl puola, o ji išsisuka. Stveria ją už liemens.

Pakvimpa apelsinų žiedais. Padvelkia vėjas ir į baseiną pažeria kelias baltas žiedų saujas.

Jam pasirodo, lyg į ranką būtų įkandęs kažkoks vabzdys. Jis pažvelgia, norėdamas nuvyti, bet jam ant rankos – tik šiltas jos delnas.

Jausmas stiprėja užtikrintai ir sparčiai. Iš pradžių jam iki alkūnės bado ranką adatėlės, tada – dūzgiančių geluonių spiečius, tada skauda. Jis taip tankiai alsuoja, kad neįstengia išleisti jokio garso. Negali pajudinti kairės rankos. Širdis daužosi ausyse. Veržia krūtinę.

Ji vis dar kikeną, tyliai ir švelniai. Pasilenkia ir prisitraukia jį arčiau savęs. Pažvelgia jam į akis, lėliukių pakraštėliuose – rudos ir auksinės švieselės, o apatinė lūpa drėgna. Jis bijo. Jaudinasi. Supranta, kad negalėtų jos sulaikyti, kad ir ką ji dabar norėtų padaryti. Mintis kelia siaubą. Mintis dilgina. Jam taip sukietėja, kad net maudžia; kada taip pasidarė, jis nė nepastebėjo. Visiškai nejaučia kairės rankos.

Ji pasilenkia – iš burnos kvepia kramtomąją gumą – ir švelniai pabučiuoja jį į lūpas. Tada atsitraukia, nubėga ir šoka į baseiną vienu tolygiu, įgudusiu judesiu.

Jis laukia, kol į ranką grįš pojūčiai. Ji plaukioja tylėdama, nešaukia jo ir netaško vandeniui. Jis susijaudinęs. Gėda. Nori su ja pasikalbėti, bet bijo. Galbūt viską išsigalvojo. Galbūt ji negražiai jį išvadins, jeigu paklaus, kas čia buvo.

Jis nueina prie kioskelio ties sankryža ir nusiperka šaldyto apelsinų gėrimo, kad nereikėtų jai nieko sakyti. Kai kiti grįžta iš

paplūdimio, jis mielai pritaria planams kitą dieną aplankyti tolimiau gyvenantį pusbrolių. Labai nori prasiblaškyti ir nelikti vienas. Nežino, kas nutiko, ir nėra nieko, su kuo galėtų apie tai pasikalbėti. Kai įsivaizduoja, kad galėtų paklausti savo draugų Čarlzo ar Aizeko, užgniaužia gerklę. Jei pasakytų, kas nutiko, jie pagaltvotų, kad išprotėjo ar yra silpnas, ar meluoja. Prisimena, kaip ji iš jo juokėsi.

Nejučia ima ieškoti jos veide ženklų, kas nutiko. Kas tai buvo? Ar ji tai padarė tyčia? Ar iš anksto suplanavo jį būtent taip sužaloti ar išgąsdinti, ar tai nutiko netyčia, nevalingai? Ar ji apskritai žino, kad tai padarė? Ar tai visai ne ji – tik iš geismo kas nors užsikirto jo paties kūne? Visa tai neduoda jam ramybės. Ji nerodo jokio ženklo, kad kas nors būtų nutikę. Bet paskutinę kecionės dieną laikosi už rankų su kitu vaikinui.

Jo kūną tarsi rūdys ėda gėda. Jis nepalaukia galvoti apie tą popietę. Lovoje naktį: jos lūpos, jos krūtys po lygiu aptemptu audiniu, spenelių kontūrai, kaip visiškai jis pažeidžiamas, jausmas, kad ji, jei norėtų, įveiktų jį. Tokia mintis jį jaudina ir jis ima save liesti. Pats save tikina, kad jį jaudina jos kūno prisiminimas, jos kvapas lyg kinrožių žiedų, bet tiksliai nežino. Jo galvoje dabar susipynė geismas ir galia, geiduliai ir baimė.

Galbūt dėl to, kad taip dažnai galvoje suka tos popietės juostelę, dėl to, kad troško kokių nors teisminių įkalčių – nuotraukos, vaizdo ar garso įrašo, – galbūt todėl prekybos centre jam pirmam kyla mintis išsitraukti telefoną. O galbūt dėl ko nors, ko jį mokė koledže apie piliečių žurnalistiką, apie „uoslę straipsniam“, ir ką jis išmoko.

Prėjo keli mėnesiai nuo tos dienos su Enuma, jis parduotuvėje „Goodies“ su draugu Aizeku. Jie vaisių eilėje, uosto tirštą, saldų prinokusių gvajavų kvapą; jos traukia juos per visą parduotuvę lyg mažulytes musytes, kurios nutupia pernokusius, prasprogusius

vaisių paviršių. Tundė ir Aizekas ginčijasi dėl merginų ir dėl to, kas patinka merginoms. Tundė stengiasi paslėpti gėdą labai giliai kūne, kad draugas neįtartų jį turint slaptų žinių. O tada viena mergina, atėjusi apsipirkti, susiginčija su vyru. Jam kokie trisdešimt, jai – gal penkiolika ar šešiolika.

Jis mėgino ją kabinti; Tundei iš pradžių pasirodė, kad jie pažįstami. Supranta klydęs tik tada, kai ji sako:

– Atstok nuo manęs.

Vyras ramiai šypteli ir žengia arčiau.

– Tokia graži mergaitė verta komplimento.

Ji pasilenkia, nudelbia akis, sunkiai alsuoja. Pirštais suima medinės dėžės, pilnos mangų, kraštą. kažkas pasijunta; nudilgo odą. Tundė išsitraukia iš kišenės telefoną, ima filmuoti. Čia nutiks kažkas tokio pat kaip tas dalykas, kuris nutiko jam. Jis nori jį turėti, galėti parsinešti namo, vis žiūrėti ir žiūrėti. Galvoja apie tai nuo pat tos dienos su Enuma tikėdamasis, kad kas nors tokio nutiks.

Vyras sako:

– Ei, nenusigręžk. Nusišypsok man.

Ji nuryja seilę ir toliau žiūri žemyn.

Prekybos centro kvapai stiprėja; Tundė vienu įkvėpimu atskiria obuolių, paprikų ir saldžiųjų apelsinų kvapus.

Aizekas kužda:

– Ji turbūt užvažiuos jam mangu.

Ar gali nukreipti žaibų strėles? Ar jos tau sako: „Mes čia“?

Tundė filmuoja, o ji apsisuka. Tą akimirką, kai smogia, vaizdas jo telefono ekrane susilieja. O šiaip viską pavyksta nufilmuoti labai aiškiai. Štai ji pakelia delną jam prie rankos, o jis šypsosi ir mano, kad ji tik linksmina jį, vaizduodama nirštančią. Jei šioje vietoje sustabdysi įrašą, pamatysi, kaip pašoka krūvis. Matyti Lichtenbergo figūros pėdsakas: raizgosi ir šakojasi tarsi upė jam ant odos nuo riešo iki alkūnės, kur trūkinėja kapiliarai.

Tundė seka jį kameros akimi, o jis krinta ant žemės, trūkčiodamas ir dusdamas. Atsuka kamerą į ją, o ji išbėga iš prekybos centro. Fone girdėti triukšmas, žmonės šaukia pagalbos, sako, kad mergina apnuodijo žmogų. Trenkė jam ir apnuodijo. Įsmeigė užnuodytą adatą. Arba ne – tarp vaisių slepiasi gyvatė, angis ar šnypščioji margė, susirangiusi jų krūvoje. O kažkas sako:

– *Aje ni girl yen, sha!* Ta mergina – ragana! Šitaip raganos žudo žmones.

Tundė vėl atgręžia kamerą į žmogų ant žemės. Šio kulnai būgnija per linoleumo plyteles. Lūpos rausvai putoja. Akys užvirto. Galva blaškosi į šalis. Tundė manė, kad, jei tai nufilmuos šviesiu telefono langeliu, nebejaus baimės. Bet žvelgdamas į vyrą, kostintį raudonais skrepliais ir raudantį, pajunta nugara lyg elektra nubėgantį šiurpą. Tada supranta, ką jautė prie baseino: jei būtų norėjusi, Enuma būtų galėjusi jį nužudyti. Jis nenuleidžia kameros nuo žmogaus, kol neatvažiuoja greitoji.

Kai įkelia vaizdo įrašą į internetą, prasideda visas Mergaičių dienos reikalas.